

Het andere verhaal;

narratieve wegen in contextuele hulpverlening

door Kees Verduijn en Albert van Dieren

Wordt het geen tijd dat je ruimte geeft aan het andere verhaal?" vroeg ze me, terwijl ze met een kopje thee weer de kamer in kwam, ergens in een vooroorlogse Amsterdamse wijk, drie hoog in een kamer vol met boeken. We hadden een supervisie-gesprek en ik weet niet meer of de vraag precies zo gesteld was, maar zo is ze met me meegereisd. De vraag opende een perspectief naar het andere verhaal, dat ondergesneeuwd lag onder neerslachtige gevoelens. De vraag bracht me weer in verbinding met constructieve acties en vertrouwensbronnen in mijn werk en context. Er sprak vertrouwen uit en hoop dat ik die andere weg kon gaan en het nodigde me uit om met andere ogen te kijken naar mijn ervaringen.

'Het andere verhaal': In de contextuele hulpverlening komen we de 'verkenning van het verhaal van de client' tegen als een van de kernelementen in het model contextuele hulpverlening (Van der Meiden, 2020). De betekenis van het woord 'verhaal' blijft nog open liggen. Heyndrickx kleurt die verkenning van het verhaal in het Handboek Contextuele Hulpverlening in vanuit een narratief perspectief (Heyndrickx, et al, 2022). Meulink-Korf en Van

Rhijn (2002) thematiseerden de narratieve benadering al eerder: we komen in een context van verhalen ter wereld. "Mensen worden geboren in de geschiedenis van andere mensen; of anders gezegd: in verhalen die allang bezig zijn, over zichzelf, over anderen, en misschien ook over ons nog voordat we er waren" (Meulink-Korf & van Rhijn, 2002, p.100). 'Het verhaal' krijgt hier een intergenerationeel accent en daarmee een contextuele kleur. Mensen groeien op in een wolk van betekenissen en conclusies die in hun contexten aanwezig zijn. In de verhalen die in een gezin en familie verteld worden ontwikkelt zich een familie-identiteit. Verhalen in de context zijn aanvankelijk vanzelfsprekend wanneer we opgroeien. Wanneer we groter worden gaan we ons verhouden tot de dominante verhalen binnen onze context. De sociale kringen van

ons leven dijen uit in school, vrienden, liefdesrelaties en in werkkring. Vanuit telkens andere perspectieven selecteren en (her)interpreteren we onze herinnerde ervaringen. Onze verhalen bevatten vaak antwoorden op oude relationele verwik-

"We komen in een context van verhalen ter wereld."

kelingen. We ontwikkelen en vertellen onze eigen verhalen in samenspraak met velen en we weven verder aan het tapijt, waar ons nageslacht dan weer aangeknoopt wordt. Wat gebeurt er wanneer we luisteren naar wat mensen te berde brengen in gesprekken als verhalen over hun leven, henzelf, anderen of over hun relaties...? En wat betekent dat voor het

acties en het vorm geven aan het leven (Vermeire, S. persoonlijke communicatie, 21-04-2024).

Verhalen vormen een selectie uit de veelheid van ervaringen en worden in een bepaald verband gezet. Daaraan wordt een conclusie verbonden. Er wordt een ‘narratief’ gestructureerd waarin ervaringen worden geduid. Zo wordt continuïteit gecreëerd. In verhalen worden perspectieven ontwikkeld die helpen om in het leven te kunnen staan.

Verhalen worden verteld met taal. Woorden en metaforen geven betekenis aan ervaringen. Tegelijk wordt in woorden en beelden onze beleving getoonzet. De ervaringswereld wordt gekleurd door de taal die we gebruiken. Het maakt dus uit welke woorden en beelden gebruikt worden!

De kleine menselijke verhalen verhouden zich tot andere verhalen uit de context en toonaangevende verhalen in de samenleving. In de narratieve hulpverlening is veel aandacht voor de maatschappelijke discourses waarin allerlei gedragsregels liggen opgeslagen. Het zijn de collectieve verwachtingen, impliciete normen en waarden die de betekenis horizon vormen van onze ervaringen. Ze bepalen mee hoe we ervaringen en onze moeilijkheden interpreteren.

In een ‘probleemverhaal’ raken de mensen regie ofwel het ‘auteurschap’ kwijt. Mensen trekken negatieve conclusies ten aanzien van zichzelf. Onder invloed van vaak individualiserende discourses komen ze tot negatieve ‘ik ben’ – uitspraken die een kooi van onvrijheid vormen;

negatieve identiteitsuitspraken vormen een geïnternaliseerde conclusie van eerder gehoorde ‘jij bent’- uitspraken en dominante ideeën over hoe we zouden moeten zijn.

Verhalen dragen betekenissen

In verhalen vinden we de betekenissen die in ons handelen aanwezig zijn. White sluit aan op de psycholoog William James (1842-1910) die aangeeft dat ons doen en laten wordt gedreven door intenties, waarden, verwachtingen, overtuigingen, dromen en principes. Wat we doen vertelt niet zozeer wie we zijn, maar wat we waardevol en belangrijk vinden. Identiteitsuitspraken zoals ‘ik ben een perfectionist, een ADHD’er, etc. gaan over interne toestandsbeschrijvingen en hebben als nadeel dat ze mensen gevangen houden in het (zelf) ontworpen beeld. Dat kan gaan klemmen. Mensen zijn echter meer dan dat door jezelf ontworpen of door anderen toegekende beeld. Identiteit is open; we zijn voortdurend in verandering. Ons zijn is een zijn-in-wording, in voortdurende afstemming met de omgeving. Tegenover interne toestandsbeschrijvingen plaatst White *intentionele beschrijvingen*. Die “geven ... acties niet zozeer weer als essenties van ... identiteit, maar zijn verbonden met veelomvattender ideeën over het leven” (White, 2009, p.86). Dat opent een hoopvol en krachtig perspectief om het handelen te onderzoeken en te evalueren: daarin lichten waarden op die grond vormen waarop mensen weer kunnen gaan staan. Verhalen zijn dragers van wat mensen belangrijk vinden. Het onderzoeken en uitwerken van deze betekenissen doet er toe: Je verbonden weten met de

verkennen van het relationeel ethische perspectief, dat onderscheidend is in de contextuele hulpverlening? In dit artikel staat de vraag centraal hoe het proces van betekenis ontwikkelen en ontvangen in de narratieve benadering de contextuele hulpverlening kan verrijken. We richten ons op de narratieve hulpverlening in de uitwerking van Michael White (2009). We beogen in dit artikel twee benaderingen bij elkaar te brengen die een grote rol spelen in ons werk.

Over verhalen...

Mensen delen hun ervaringen in de vorm van verhalen zo benadrukt de narratieve benadering (Habekotté, 2014). Verhalen-derwijs vertellen we wat we belangrijk en waardevol vinden. Verhalen zijn betekenisdragende voor wat we meemaken; tegelijk zijn ze richtinggevend voor

Daardoor worden mensen versterkt om weer auteur te worden van het eigen verhaal.

intenties van je handelen draagt bij aan zelfwaardering.

White ontwikkelde in zijn narratieve therapie een aantal kaarten of mappen, die de route beschrijven in zijn therapie (White, 2009). De kaarten sturen niet op de inhoud, maar vooral op het proces. Vragenderwijs wordt toegewerkt van het landschap van de acties naar de betekenissen die daarin aanwezig zijn en wordt gewerkt aan het delen van die betekenissen met belangrijke anderen. Telkens wordt onderzocht hoe nieuwe betekenissen kunnen bijdragen aan constructieve acties. De map van de re-autoriserende gesprekken richt zich op het - samen- (her)ontdekken en ontwikkelen van rijke verhalen, vanuit de premisse dat er in hun leven altijd gebeurtenissen, herinneringen, ervaringen zijn te vinden die daaraan kunnen bijdragen. Het *eigen auteurschap* van mensen wordt versterkt (White, 2009). Mensen kunnen al sprekend hun positie hernemen. In de narratieve benadering is een staaldraad van verzet gevlochten tégen overheersende machtswoorden en komt men op voor het zèlf woorden en betekenis geven aan ervaringen. In begeleiding betekent dat een voortdurend respectvol afstemmen op de eigen woorden van de ander, op het samen zoeken naar rijkere, meer gelaagde en genuanceerde betekenissen van hun leven. Daardoor worden mensen versterkt om weer auteur te worden van het eigen verhaal. De hulpverlener stuurt vooral op *het proces* en is terughoudend op de

inhoud. Hulpverlening is het samen zoeken en ontwikkelen van passende taal.

Van actielandschap naar bewustzijnslandschap

Hoe kan de betekenis van de ervaringen stapsgewijs ontwikkeld worden? White schetst een heen- en weerbeweging tussen 'actielandschap' en het 'bewustzijnslandschap' of 'identiteitslandschap'. Hij volgt daarin de onderscheiding van de psycholoog Jerome Bruner (White, 2009). Het actielandschap gaat over dagelijkse, concrete ontmoetingen en ervaringen die mensen hebben opgedaan in hun leven. Wat zijn mogelijke ervaringen die een uitzondering vormen op het probleemverhaal? Uitzonderingen vormen een 'point of entry' tot het samen exploreren en ontrafelen van de intenties, waarden, overtuigingen, principes vervat in deze acties. De 'ervaringsnabije omschrijving' van een initiatief, van een gebeurtenis is het vertrekpunt voor een alternatieve betekenisontwikkeling.

Betekenenissen die aan acties worden toegekend bevinden zich in het bewustzijns- of identiteitslandschap waarin verbanden worden gelegd, intenties worden onderzocht en de ervaringen op waarde worden geschat. Op die manier worden nieuwe perspectieven op zichzelf, de ander, hun relaties, ontwikkeld, die andere acties mogelijk maken, passend bij de rijkere perspectieven.

De narratieve weg om dat uit te vragen verloopt in stapjes van een concreet, ervaringsnabij vertrekpunt tot aan het

toekennen van een betekenis. Het is een stapsgewijze beweging van concreet handelen naar een reflectief niveau, waarin betekenissen toegekend en gewogen worden (Vermeire, persoonlijke communicatie 2020):

- Wat vertelt wat je doet over je intenties en bedoelingen?
- Wat vertelt dat over de waarden die je hebt, opvattingen die je belangrijk vindt?
- Welke dromen en verwachtingen zijn daarin voor jou aanwezig?
- Wat zegt dat over wie jij bent en waar jij voor staat?
- Hoe is dat verbonden met waar jij voor gaat in het leven?

Nieuwe betekenislagen worden onderscheiden, waarvan de laag van de 'missie' het krachtigst is om nieuwe en constructieve acties te ondernemen.

Vervolgens wordt op handelingsniveau verbreed met andere voorbeelden. *"Heb je nog zo'n voorbeeld dat vertelt over wat voor jou echt belangrijk was? Wat deed jij daarin?"* Zo worden nieuwe draden gevlochten en worden rijkere verhalen geweven. Het besef van auteurschap wordt versterkt en er wordt gezocht wat dat betekent voor het handelen in de toekomst. *Welke acties zouden daarbij horen?* Zo worden veelzijdige perspectieven ontwikkeld die tegenwicht vormen ten opzichte van het probleemverhaal en die leiden tot constructief handelen.

Het ontwikkelen en uitwerken van deze perspectieven gebeurt doorgaans in samenspraak met belangrijke anderen. De map *outsider witness*, ofwel de buitenstaander-

doek kijkt een meisje me met grote verwonderde ogen aan tegen een blauwe, naar donkerblauw wordende achtergrond. Over de mond is opvallend een rechthoekig zilver stuk behang geplakt. Ik ben verwonderd

over het beeld, over de kwaliteit en blijf in mijzelf wat haken bij de bedekte mond. Ze had een foto van zichzelf gezocht toen ze een meisje was. Ze zag onzekerheid in haar houding, maar deze ogen, die verwonderd zijn en alles zien passen bij haar, zo vertelt ze. Zo neemt ze waar, gevoelig en verwonderd door wat er om haar heen gebeurde. De blauwe kleur vertelt iets

Er worden nieuwe draden gevlochten en er worden rijkere verhalen geweven.

over de rust, die deze kleur voor haar uitdrukt. Alleen de mond, daar kon ze niet goed uitkomen. Het op de mond geplakte behang vertelde dat ze toen geen woorden had voor wat er in haar leefde, dat er geen ruimte was om die woorden te spreken. Zo was het toen. Maar ze vertelt met overtuiging: *“Ik kan haar nu wel een stem geven”* en ze spreekt vanuit haar eigen perspectief. Er is ruimte en taal gekomen voor het niet vertelde verhaal. Ik vraag *hoe ze dat van zichzelf zou noemen dat ze er nu woorden aan geeft*. Ze zegt: ‘dapperheid’. Ik

vraag haar *waarom ze dat belangrijk vindt*. Dat heeft te maken met ‘bestaansrecht’. Haar stem klinkt beslist. Het antwoord vertelt hoe ze zich herpositioneert...

‘En door wie wil haar stem gehoord worden...?’ Haar moeder logeerde bij haar toen ze aan het schilderij werkte. Al schilderend vertelde ze in alle openheid wat ze aan het schilderen was. In een eerder gesprek met haar moeder had ze veel begrepen over háár leven: hoe zij was opgegroeid, hoe zij was als kind, welke aandacht er voor haar was en wat voor haar belangrijk was. Ze kon haar moeder daardoor beter zien in de context waaruit ze was voortgekomen. De claim op haar moeder was verminderd. Het gaf haar de vrijheid om haar moeder naast haar te hebben terwijl ze schilderde en vertelde wat voor haarzelf belangrijk was. Ze kon woorden geven die nog niet gesproken en gedeeld waren en had de vrijheid om haar positie van dochter af te bakenen. *‘Wat denk je dat het voor je moeder betekende om jou dit te horen zeggen?’* Ze vertelt dat de band tussen haar en haar moeder beter is geworden en dat dat haar moeder goed heeft gedaan.

‘Wie hebben nog meer weet van deze ontwikkeling en wat betekent dat voor hen?’ Ze vertelt hoe het contact met haar partner verdiept is. *‘En voor wie is deze ontwikkeling nog meer belangrijk?’* Zonder aarzeling vertelt ze over haar jongvolwassen dochter, waar ze veel zorgen om heeft en hoe ze daarvoor nu meer in vrijheid moeder kan zijn.

Het schilderij vormde een fysieke externalisatie van het innerlijk proces. Externaliseren schept ruimte en een

der-getuigen biedt een krachtige route waarin belangrijke anderen hun reflectie geven op wat door de client verteld is. *“Is er een woord, een zin, een bepaald aspect in het verhaal dat je hoorde dat je geraakt heeft? Wat riep dat bij je op? Is er iets dat je herkent in je eigen leven? Wat betekent dit mogelijk voor jou?”* wordt aan de buitenstaander-getuigen gevraagd, nadat zij aandachtig geluisterd hebben. Deze vragen raken de dynamiek van geven en ontvangen, bevorderen de wederkerigheid in de dialoog en openen een weg naar erkenning. Door de verscheidenheid aan antwoorden wordt de betekenis verrijkt en ontwikkeld. Zo worden mensen opnieuw verbonden met wat voor hen belangrijk is en met anderen die voor hen belangrijk zijn.

Een praktischschets: het nog niet vertelde verhaal...

Ik ben een aantal gesprekken op weg met Joanne, een vrouw die klem zit in de verwachtingen van haar moeder, in de uitputting van teveel geven en allerlei onderliggend onrecht in haar gezin van herkomst. Ze heeft in het begeleidingsproces een schilderij gemaakt waar we samen naar kijken. Een statie in het proces van ontwikkeling van haar verhaal. Vanaf het

zekere lichtheid om je te verhouden tot die innerlijke werkelijkheid (Olthof & Vermetten, 1994; White, 2009). In het hernemen van haar stem wordt een verbinding gezocht in de context door middel van verbindende vragen: door wie wil ze gehoord worden, voor wie denk je dat dat ook een belangrijk moment was? Betekenis wordt immers vooral opgedaan in de relatie; perspectieven worden in gesprekken ontwikkeld, maar uiteindelijk wordt betekenis ontvangen in de dialoog, in het aangezicht van de ander (Van Rhijn, & Meulink-Korf, 1997; De Vries, 2010). Precies dat gebeurde in het vertellen én luisteren naar elkaar, zowel in het hulpverleningsgesprek en nog meer in de dialoog met haar moeder.

Betekenis geven en ontvangen in contextuele hulpverlening

De narratieve hulpverlening heeft in onder meer haar gestructureerde manier van betekenis ontwikkelen en delen veel te bieden aan contextuele hulpverleners. Acties van geven en ontvangen in de context kunnen verdiepende waarde krijgen door de betekenis daarvan te ontvouwen. Daarvoor biedt de narratieve benadering een heldere weg waarop de begeleider het proces van

ontvouwen en delen kan begeleiden. De rijke verhaalontwikkeling in de narratieve benadering heeft haar beginpunt in de uitzonderingservaringen. In het contextuele model is een van de elementen ‘aandacht voor het positieve’ (Van der Meiden, 2020, Heyndrickx et al, 2022) dat beschouwd kan worden als zo’n uitzondering. Het ‘positieve’ kunnen we vanuit relationeel ethisch perspectief vooral verstaan als ‘fragmenten van zorg’ in de relationele context. Hoe lichten die momenten van goede zorg op? Waar is het geven te onderscheiden en waar werd dat ontvangen en erkend? Het zijn de momenten van ‘kleine goedheid’ in het verhaal van de ander (Burggraeve, 2020). Het ‘positieve’ is relationeel-ethisch gekleurd, gekwalificeerd als concrete ervaringen van goede zorg in relaties. De ‘unieke uitkomsten’ die een verschil maken met betrekking tot het probleemverhaal vormen ook het beginpunt van de rijke contextuele betekenisontwikkeling. Hoe dat te bevragen en te ontwikkelen, daarvoor biedt de narratieve hulpverlening belangrijke handvatten.

Er zijn ook verschillen tussen beide benaderingen, bijvoorbeeld in de visie op relationele ethiek. Binnen de narratieve benadering heeft relationele ethiek een specifieke omschrijving. De nadruk ligt op de wederzijdse afstemming als relationele verantwoordelijkheid: “Elk nieuw gesprek wordt gezien als een relationeel verantwoordelijke activiteit waar client en therapeut zoeken naar een lokaal en relationeel begrijpen van wat zij zien als ethisch handelen binnen die specifieke context”

(Vermeire & Sermijn, 2017, p. 303). In de narratieve therapie is er een voortdurende reflectie met de cliënt op wat het welzijn van de cliënt bevordert en passend is in het leven van de cliënt. En ook of dat geen ‘onrecht’, problemen of geweld voortbrengt. Daarin komt impliciet de naaste van de client in beeld, hoewel op een andere manier dan in de contextuele benadering. De begeleider heeft vooral de taak om dat allemaal te bevragen. Dat houdt in: een gedecentraliseerde positie op de inhoud en een beïnvloedende aangaande het proces van de hulpverlening. De hulpverlener volgt daarin de betekenisontwikkeling van de cliënt.

Binnen de contextuele benadering is relationele ethiek het onderscheidende perspectief waarmee de relationele werkelijkheid onder de loep genomen wordt. Die ethiek heeft een ander karakter: “De focus op wederzijdse zorg en rechtvaardigheid vormt de kern van de relationele ethiek” (Van der Meiden, 2020, p.169). De grond voor deze ethiek ligt in deze visie in de *wederzijdse menselijke afhankelijkheid en verantwoordelijkheid*. Van Rhijn en Meulink-Korf plaatsen een kritische kanttekening bij de narratieve benadering: ‘Geborgen zijn in een netwerk van goede trouw over en weer is niet ‘ook een verhaal’, maar is datgene waarop alle socialiteit berust’ (Meulink-Korf & van Rhijn, 2005, p. 98). Ethiek vormt daarin het ‘eerste woord’ stellen zij in navolging van Levinas. Het ‘naakte gelaat’ doet een ethisch appel, dat voorafgaat aan elk verhaal. Dat kan ook het gelaat van de ‘onvermoede derde’ zijn met wie je als

begeleider ook rekening te houden hebt... 'Ook een verhaal' klinkt echter teveel als een relativering. Dat strookt echter niet met het karakter van de narratieve benadering zoals wij die in praktijk en theorie hebben leren kennen. Relationele her-verbinding is een richtpunt in deze benadering (Vermeire & Sermijn, 2017). Dat impliceert relationele ethiek ook wanneer die niet wordt gethematiseerd. In het gezamenlijk bouwen en delen van betekenissen spreken mensen zich uit en geven ze antwoord op elkaars' bestaan. Daarin komt het verantwoordelijk-zijn voor elkaar tot uiting. Precies in het delen van betekenissen wordt vertrouwen geschonken, ook wanneer dit niet als zodanig wordt geëxpliciteerd.

Hoe kan de narratieve hulpverlening de contextuele benadering verrijken? Het proces van betekenisgeving en het delen van betekenis biedt de narratieve weg interventies en vragen om een rijk verhaal te ontwikkelen en mogelijke passende acties te verkennen. De narratieve interventies nodigen uit om samen die goede zorg te onderzoeken op wat die binnen de relatie allemaal betekent. Precies op dat vlak van onderzoeken en verrijken van betekenissen biedt de narratieve benadering een waardevol proces binnen de contextuele begeleiding. Onderzoeken en bevragen van het verhaal brengt veelzijdige perspectieven aan het licht. In het delen van die verhalen groeit her-verbinding. De relationele verhouding wordt verdiepend begrepen in het verhaal en het verhaal leidt terug naar de verhouding, naar de oprechte dialoog, naar de

werkelijke ontmoeting. 'Verhalen zijn de dragers van de dialogen', aldus Wim van Mulligen in zijn laatste interview in het Vakblad voor Contextuele Hulpverlening (Mos & Knip, 2019).

Tenslotte

Betekenisgeving gaat over het waarde toekennen aan acties en ervaringen. Wanneer de betekenissen *gedeeld* worden raakt dat altijd de taal van de relationele balans van geven en ontvangen. In de dialoog worden betekenis in de erkenning van hun acties en ervaringen wederkerig toegekend en daarmee ontvangen. In het uitvragen van acties die zorg in zich dragen en in het delen van verhalen waarin de 'kleine goedheid' oplicht, verdiept zich betekenis en waarde. Dat geeft mensen grond onder de voeten, identiteitsgrond wel te verstaan. Het is een basis voor zelf-validatie gebaseerd is op daadwerkelijke acties van goede zorg en op hoopvolle perspectieven. Misschien was dat ook wel de betekenis in het 'andere verhaal'. ◀

Personalia

Kees Verduijn werkt als docent en supervisor aan de Master Contextuele Benadering van het ICB te Ede en als contextueel therapeut VCVW in een zelfstandige praktijk te Barneveld (www.keesverduijn.nl). Hij heeft zich gespecialiseerd in de narratieve hulpverlening.

Albert van Dieren werkt als docent en supervisor aan de Master Contextuele Benadering van het ICB en is trainer in dialogisch en collaboratieve benadering. Tevens is hij werkzaam als familie-therapeut in een zelfstandige praktijk te Wezep (www.vandieren.org).

BRONNEN:

- Burggrave, R. (2020) *Geen toekomst zonder kleine goedheid; Naar genereus samenleven in verantwoordelijkheid vanuit Emmanuel Levinas*. Halewijn
- De Vries, G. (2010) *Meer dan voldoende te eten en een vrolijk hart. Aat van Rhijn, dominee en therapeut in het spoor van Nagy en Levinas*. Skandalon
- Habekotté, F. (2014) Narratief perspectief. In: Savenije, A., Lawick van, M.J. & Reijmers, E.T.M. (2014) *Handboek Systeemtherapie*. De Tijdstroom
- Heyndrickx, P., Van Herck, A., De Loof, L., Klaveren, W. M. van, Knip, R. (2022) *Handboek contextuele hulpverlening; op verhaal komen in de dialoog*. Pelckmans Uitgevers
- Meulink-Korf H. & van Rhijn, A. (2002) *De onvermoede derde; inleiding in het contextueel pastoraat*. Meinema
- Mos, K & Knip, R. (2019) Verhalen zijn dragers van de dialogen; interview met Wim van Mulligen. *Vakblad Contextuele Hulpverlening*: 24 (2) 5-7
- Olthof J. en Vemetten E. (1994) *De mens als verhaal; narratieve strategieën in psychotherapie voor kinderen en volwassenen*. Boom Uitgevers
- Van der Meiden, J. (2020). *Van contextuele theorie naar praktijk*. Coutinho.
- Van Rhijn, A. & Meulink-Korf, H. (1997) *De Context en de Ander. Nagy herlezen in het spoor van Levinas met het oog op het pastoraat*. Boekencentrum.
- Vermeire, S. & Sermijn J. (2017) *Wegen naar her-verbinding; narratieve, collaboratieve en dialogische praktijken*. Interactie-academie VZW
- White, M. (2009) *Narratieve therapie in de praktijk; Verhalen die werken*.